

Ιντερλούδιο

Δήμητρα Παπασταύρου, Daniele Parziani
& Γιώργος Τσίρης

Έχοντας μελετήσει τη θεωρία της μουσικοτροπίας του Christopher Small (Κρίστοφερ Σμολ) και τις εφαρμογές της στην ορχηστρική πρακτική (Parziani 2011) προκύπτουν διάφορα ερωτήματα τα οποία τροφοδοτούν τις τρέχουσες διεπιστημονικές συζητήσεις. Οι τρόποι με τους οποίους βιώνουμε και συμμετέχουμε στη μουσική πράξη, καθώς και τα μέσα με τα οποία ερευνούμε, θεωρητικοποιούμε και μιλάμε για τη μουσική, αντανακλούν τη βάση αυτών των ερωτημάτων: *Πώς κάνουμε μουσική; Ποιες είναι οι υποκειμενικές μας εμπειρίες της μουσικής δημιουργίας (μουσικοτροπίας); Πώς καταθέτουμε τις εμπειρίες μας; Ποιες κοινωνικές αξίες και σχέσεις αναζητούμε, επιβεβαιώνουμε και εκδηλώνουμε μέσα από τη μουσικοτροπία;*

Το άρθρο του Parziani εστίασε στις κοινωνικές προεκτάσεις της μουσικοτροπίας, που παίζουν βασικό ρόλο στην κατασκευή των ταυτοτήτων μας στα πλαίσια των νεανικών μουσικών συνόλων. Ωστόσο, αυτές οι κοινωνικές προεκτάσεις της μουσικοτροπίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι σε κάθε συνθήκη μουσικής δημιουργίας, είτε αυτή αφορά το τελετουργικό μιας φυλής σε ένα μικρό αφρικανικό χωριό, είτε αφορά τη συναυλία ενός μέταλ ροκ συγκροτήματος μπροστά σε χιλιάδες θαυμαστές, είτε αφορά ένα παιδί που παίζει μουσική με έναν θεραπευτή σε μια μονάδα μεταμόσχευσης μυελού των οστών. Σε κάθε συνθήκη μουσικοτροπίας, οι συμμετέχοντες μπορούν να εκφράσουν τη 'ματιά του ξένου' (the 'vision of the foreigner') όπως συζητείται στο άρθρο του Parziani (2011). Επίσης, σε κάθε περίπτωση - όσο διαφορετική και αν είναι - όταν κάνουμε μουσική, κατασκευάζουμε και ανακατασκευάζουμε τις ταυτότητές μας, όχι μόνο σε ατομικό, αλλά και σε ομαδικό επίπεδο. Με άλλα λόγια, το μουσικό, το προσωπικό και το κοινωνικο-πολιτισμικό συνδέονται άρρηκτα, με τον ίδιο τρόπο που και οι μουσικές μας ταυτότητες είναι αναπόσπαστο κομμάτι των προσωπικών, κοινωνικών και πολιτισμικών μας ταυτοτήτων. Σε αυτό το πλαίσιο, μπορούμε να αναρωτηθούμε για το πώς οι αντιλήψεις του Small μπορούν να διευρύνουν τον τρόπο με τον οποίο κατανοούμε την πράξη της μουσικοτροπίας με ένα εύρος

ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αντιμετωπίζουν προκλήσεις σε σωματικό, συναισθηματικό και κοινωνικό επίπεδο. Μέσα από αυτό το πρίσμα, προκύπτουν διάφορα ερωτήματα αναφορικά με τη χρήση της μουσικής ως θεραπείας: *Ποια είναι τα νοήματα της μουσικής πράξης στη μουσικοθεραπεία; Πώς κατασκευάζονται οι ταυτότητές μας μέσα από τις αντιλήψεις μας τόσο για τη μουσική, όσο και την υγεία/ασθένεια; Πώς μπορεί να συνεισφέρει η μουσικοτροπία στη θεραπευτική αλλαγή και προσωπική ανάπτυξη του ατόμου;*

Μερικά από αυτά τα ερωτήματα διερευνούνται περαιτέρω στο άρθρο που ακολουθεί (Τσίρης & Παπασταύρου 2011) μέσα από μια διεπιστημονική ματιά, όπου η νέα μουσικολογία συνδιαλέγεται με τη μουσικοθεραπεία. Σε αυτό το πλαίσιο, εγείρεται μια συζήτηση γύρω από τα νοήματα της μουσικοτροπίας ως θεραπείας και υγείας. Αυτό το άρθρο, μαζί με τη μελέτη του Parziani για τη μουσικοτροπία στις ορχήστρες νέων, ευελπιστούμε ότι θα συνεισφέρει στην ανάπτυξη νέων προοπτικών, όχι μόνο για τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε για τη μουσική, αλλά και για τους τρόπους με τους οποίους μουσικοτροπούμε. Άλλωστε, ήταν ακριβώς αυτές οι ποικίλες προσωπικές μουσικές μας εμπειρίες, που μας οδήγησαν να μοιραστούμε τις διαφορετικές επαγγελματικές μας πρακτικές και προοπτικές.

Βιβλιογραφία

- Parziani, D. (2011). *Orchestral conducting as educational practice: A Smallian perspective of relationships and pedagogy in youth orchestras. Approaches: Music Therapy & Special Music Education, 3(2), 82-88.* Retrieved from <http://approaches.primarymusic.gr>
- Τσίρης, Γ. & Παπασταύρου, Δ. (2011). *Μουσικοτροπώντας: Η μουσική πράξη ως υγεία και θεραπεία μέσα από μια διεπιστημονική αναζήτηση. Approaches: Μουσικοθεραπεία & Ειδική Μουσική Παιδαγωγική, 3(2), 91-107.* Ανακτήθηκε από το <http://approaches.primarymusic.gr>